

TATÁR Sándor

Szózat, ide-oda

Harsonázni többé nem (és miért is?!) —
jó, hogyha leplezed a lihegést;
színházzal, vén vitézem, mire mész
— az erőlködést alóla kiérzik.

Tán te diktáltad egykor; *most más* a divat;
e csitri jelen csúfol vagy max. sajnál —
s hát tényleg: zihálsz s támolyogsz a *rajtnál*.
Jer, testvér, ismerd fel kor-társaidat!

.....
Mi nem fogjuk marokra kanszagú egónkat,
szánkban már higgadt s csendes minden szótag;
már (majdnem) végigjártuk utunk s tévutunk.
Nem terjesztünk rágalmakat terólad,
nyeregből kiütni nem akarunk, te hólyag —
ámde gúnyba fojtani, ha kell, még tudunk.

Nem fenyegetésképp.
Csak a mihez tartás...

Ha a valóság, ez a rút-sanda, agyaros idegen,
arra vetemedik, hogy (miután természetellenes cérnahangon
előadta szánalmasan átlátszó meséjét, hogy kim is ő
nekem, és mi járatban is van) benyújtja nagyobb
igyekezettel, mint amilyen eredményesen belisztezett
bundás lábát a házikómba, én nem
teketóriázok sokat: veszem a kisbaltát és (figyelmeztetés
nélkül) lecsapom a nevetségesen silányul
maszkírozott végtagot. Azután, ha jól leütöttem
róla a lisztet, visszaadván eredendő, természetes
szürkeségének,
vele fogom
(annyit csak ér a már-már selymes farkasszőr is,
mint egy középkategóriás törlőrongy!)
fényesíteni az álmaimat.